

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **S. N. R.**, narozen „X“, státní příslušnost „X“,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců,
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.,
sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9,

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**,
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 9. 2019, č. j. „X“,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 24. 9. 2019, č. j. „X“, jímž byla podle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodloužena doba trvání zajištění žalobce za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „nařízení Dublin III“) stanovená rozhodnutím žalované ze dne 27. 8. 2019, č. j. „X“, a to o 35 dnů.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Žaloba

2. V žalobě žalobce předeslal, že žalovaná porušila § 123b a § 129 zákona o pobytu cizinců, § 3, § 50 odst. 2 až 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 28 nařízení Dublin III. Namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož podklady, jejichž hodnocením by se pak žalovaná zabývala, nebyly v rozporu se zásadou materiální pravdy vůbec zjištěny. Zdůraznil, že při rozhodování o prodloužení doby zajištění je třeba posuzovat, zda jsou dány důvody v době vydání rozhodnutí, nelze pouze vycházet ze stavu, který zde byl dán při rozhodnutí o zajištění. Žalovaná se podle žalobce nezabývala tím, zda neexistují nové skutečnosti, ani neprovedl žádné úkony směřující k takovému zjištění, a vycházel především z informací získaných pohovorem ze dne 27. 8. 2019. Uvedl, že žalovaná nepodnikla žádné kroky, aby například zjistila, zda žalobce od doby svého zajištění komunikoval se svou rodinou, zda od ní nemohl získat příslib peněz, aby si nyní mohl zajistit ubytování sám, či dokonce složit finanční záruku. Žalobce poté, co se mu dostalo právní pomoci, pochopil, že do Spolkové republiky Německo nemůže vycestovat bez souhlasu příslušných úřadů. Samotný argument, že je jeho přáním být opět se svou rodinou, a proto není záruka, že by se nepokusil nezákonným způsobem překročit hranice, nemůže obstát. Podotkl, že žalovaná nemohla správně posoudit, zda v případě žalobce existuje možnost uložit mírnější opatření, jelikož si za tímto účelem neopatřila dostatek podkladů. Považoval za spekulaci žalované, pokud argument vážného nebezpečí útěku opírá pouze o skutečnost, že se již jednou pokusil přicestovat do Německa za svou rodinou, že nerespektuje povinnosti vyplývající z podané žádosti a uplatnění mírnějších donucovacích opatření nebylo dostatečné. Konstatoval, že je notorietou, že Řecká republika není z kapacitních a finančních důvodů schopna žadatelům zajistit elementární podmínky pro život.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost. K věci uvedla, že ji Ministerstvo vnitra informovalo o tom, že dne 9. 9. 2019 obdrželo zamítavou odpověď Spolkové republiky Německo o převzetí žalobce a že dne 20. 9. 2019 obdrželo zamítavou odpověď i z Řecka, přičemž dne 19. 9. 2019 byla Spolková republika Německo požádána o znovuposouzení převzetí žalobce za účelem sloučení rodiny. Byla toho názoru, že prodloužení doby zajištění v souladu s čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III o 35 dnů náležitě odůvodnila. Popsala, že si před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí opatřila doporučení Evropské komise a informaci Ministerstva vnitra ze dne 9. 3. 2018 týkající se řeckého azylového systému. Podle názoru žalované splňoval žalobce podmínku uvedenou v části II. bodu 9 doporučení Evropské komise, neboť vstoupil do Řecka nelegálně od 15. 3. 2017 a není osobou nezletilou bez doprovodu ani osobou zranitelnou. Žalovaná poznamenala, že ještě před vydáním napadeného rozhodnutí komunikovala s Dublinským střediskem Ministerstva vnitra (dále jen „Dublinské středisko“), u kterého si ověřila, že řízení o předání žalobce (dále též „dublinské řízení“) stále pokračuje. Podle žalované není v její pravomoci

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

stanovovat podmínky pro přijetí žalobce zpět do Řecka, to je plně v gesci Dublinského střediska, které vede samostatné řízení. Úkolem žalované je zajistit za zákonem stanovených podmínek přítomnost žadatele o mezinárodní ochranu na území České republiky po dobu dublinského řízení, přičemž jednou z forem je i zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná konstatovala, že veškeré podmínky pro zajištění žalobce byly splněny a nebylo možno užít mírnějších opatření v podobě zvláštních opatření k vycestování. V době vydání napadeného rozhodnutí podle žalované nic nenásvědčovalo tomu, že by předání žalobce do Řecka nebo do Spolkové republiky Německo nebylo možno uskutečnit. Uzavřela, že postupovala zcela v souladu s právními předpisy, své rozhodnutí vydala v souladu se zákonem a náležitě je odůvodnila.

Správní spis

4. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl dne 25. 8. 2019 v 2:50 hodin kontrolován policejní hlídkou na dálnici D8, exit 87 Petrovice, v mezinárodním linkovém autobusu FLIXBUS jedoucím z Vídně do Berlína. Při kontrole předložil polský občanský průkaz č. „X“, znějící na jméno L. S., narozen „X“ (sic!), státní příslušnost Polsko. Vzhledem k tomu, že hlídka po prozkoumání předložených dokladů pojala důvodné podezření o spáchání přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“) byl žalobce téhož dne v 2:55 hodin zadržen podle § 76 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád. Poté žalobce uvedl, že se ve skutečnosti jmenuje S. N. R., narozen ..., státní příslušnost „X“. Trestním příkazem Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 8. 2019, sp. zn. 48 T 51/2019, který nabyl právní moci téhož dne, byl žalobce uznán vinným přečinem padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 trestního zákoníku a odsouzen k trestu vyhoštění ve výměře 5 let. Současně byl žalobce dne 27. 8. 2019 v 9:45 hod. propuštěn ze zadržení a zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů.
5. Dne 28. 1. 2019 od 10:05 hodin byl se žalobcem za přítomnosti tlumočníka do darijského jazyka sepsán úřední záznam o podání vysvětlení. Žalobce uvedl, že se narodil v „X“. Svou totožnost nemůže prokázat, jelikož svůj občanský průkaz ponechal v Řecku u svého kamaráda a svůj cestovní doklad ponechal v „X“. Uvedl, že do Schengenského prostoru vstoupil bez platného dokladu a víza. Před sedmi lety odcestoval z „X“ do Kábulu a odtud se svojí manželkou a synem odjeli autobusem k hranicím s Iránem a následně přešli pěšky do Iránu za pomoci převaděčů. V Iránu žil s rodinou 4,5 roku, poté byl deportován do Afghánistánu, jelikož nechtěl jít bojovat do Sýrie. Po deportaci do Iránu se během 15 dnů vrátil do Iránu za rodinou. Kvůli obavám z uvěznění v Iránu se s rodinou přesunul do Turecka, kde byli asi 6 měsíců a narodil se jim tam druhý syn. Poté lodí přicestovali na Rhodos, kde byli zadrženi řeckou policií. Manželka zkolabovala, odvezli ji do nemocnice, kde jim nechali podepsat nějaké dokumenty v řeckém jazyce, kterým nerozuměl. Manželka s dětmi za pomoci převaděče odcestovali do Německa, žalobce převaděč již vzít nemohl z důvodu omezené kapacity. Vypověděl, že s manželkou odcestovali z Afghánistánu z obavy o jejich životy, neboť manželku její otec prohrál v kartách a ten, kdo ji vyhrál, si pro ni chtěl přijít. Celá jeho cesta se udála za pomoci převaděčů. Uvedl, že v Řecku potkal Afghánce, který mu zařídil polské doklady za 5 000 Euro. Z Řecka odcestoval na konci července 2019, byli ve čtyřech, z toho jeden byl převaděč, který korigoval cestu. Cesta byla střídavá, jednou jeli autem, poté šli pěšky, nevěděl přes jaké státy. Až když se dostal do Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Vídně, řekli mu, že se může dostat do Německa, a proto si zakoupil lístek na autobus do Berlína. Vypověděl, že o azyl nikde nežádal, v Řecku mu byly sejmuty otisky prstů, kde také podepisovali nějaké listiny, kterým on ani manželka nerozuměli. Poté mu vydali povolení s tím, že se může volně pohybovat po Řecku. Na otázku, proč nevyčkal na konečné rozhodnutí o azylu, odpověděl, že vyřízení žádosti v Řecku trvá až 4 roky, a proto se rozhodl odjet za rodinou, která ho potřebuje. Uvedl, že nemá možnost si v České republice zařídit ubytování na vlastní náklady do doby, než bude předán v rámci dublinského řízení. Uvedl, že kdyby byl propuštěn, pokusil by se dostat za svou rodinu do Německa. Nesouhlasil s tím, aby byl vrácen do Řecka. Na území České republiky nemá žádný majetek, společenské, ani kulturní vazby.

6. Dne 23. 9. 2019 obdržela žalovaná sdělení Dublinského střediska, které uvedlo, že dne 9. 9. 2019 obdrželo zamítavou odpověď Spolkové republiky Německo o převzetí žalobce a že dne 20. 9. 2019 obdrželo zamítavou odpověď i z Řecka. Následně byla Spolková republika Německo požádána o znovuposouzení o převzetí žalobce za účelem sloučení rodiny, přičemž termín pro odpověď byl stanoven na 3. 10. 2019.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhл nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
8. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Před vypořádáním žalobních námitek soud shrnuje relevantní právní úpravu pro posouzení této věci. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie); policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přestávky. Podle odst. 3, nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné. Dle odst. 4 policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území. Podle odst. 7 policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

11. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly. Podle odst. 4 o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neobroží výkon správního vyhoštění, a přiblíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
12. Nejprve se soud zaměřil na obecné námitky týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované. Tyto námitky soud neshledal důvodnými. Žalovaná srozumitelně a velice podrobně odůvodnila své rozhodnutí a uvedla, z jakých všech podkladů vycházela. Žalovaná též podrobně uvedla, z jakého důvodu nebylo možné v případě žalobce účinně použít jiná zvláštní opatření za účelem vycestování z území České republiky podle § 123b zákona o pobytu cizinců a proč u žalobce shledala existenci vážného nebezpečí útěku. Rozhodnutí žalované je tedy přezkoumatelné.
13. Pokud jde o námitky stran nedostatečného zjištění skutkového stavu, ani ty soud nepovažuje za důvodné. Předně je třeba zdůraznit, že není pravdivé tvrzení žalobce, že by žalovaná vycházela pouze ze skutkového stavu, který byl dán při rozhodnutí o zajištění žalobce ze dne 27. 8. 2019. Ba naopak, žalovaná doplnila svá zjištění o informace o tom, že žalobce odmítla převzít Řecká republika i Spolková republika Německo. Dále žalovaná Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

konstatovala, že Spolková republika Německo byla požádána o znovuposouzení žádosti o převzetí žalobce na základě čl. 7 odst. 2 nařízení Dublin III, přičemž lhůta na odpověď jí byla stanovena do 3. 10. 2019. K námitkám, že žalovaná nepodnikla žádné kroky k tomu, aby zjistila, zda žalobce komunikoval se svou rodinou, zda od své rodiny nemohl získat příslib peněz, aby si mohl zajistit ubytování sám, či dokonce byl schopen složit finanční záruku, soud poukazuje na to, že žalobce má být tím, který nese břemeno tvrzení ohledně jeho majetkových a finančních poměrů. Ve své výpovědi dne 27. 8. 2019 žalobce uvedl, že nemá finanční prostředky k zajištění si ubytování na území České republiky a ke složení finanční záruky. Tato zjištění žalobce v žalobě nijak nezpochybnil. Pouhé hypotetické tvrzení žalobce o tom, že se mohl spojit se svou rodinou, popřípadě že by mohl disponovat dostatečným množstvím finančních prostředků, nejsou schopné zpochybnit zjištěný skutkový stav ze strany žalované. Žalobce mohl kdykoli po jeho zajištění tvrdit, že disponuje prostředky pro zajištění si ubytování na území České republiky. Soud ve vztahu ke složení finanční záruky zdůrazňuje, že ta má nahrazovat rozhodnutí o zajištění nebo jeho prodloužení, tudíž musí být prostředky složeny ve stejně krátké lhůtě, v níž musí žalovaná rozhodnout. Ke složení záruky do rozhodnutí žalované o prodloužení zajištění přitom nedošlo, nadto žalobce prostředky k jejímu složení ani nedisponoval. Soud tedy shrnuje, že žalovaná zjistila skutkový stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, neboť ani žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by zpochybnily skutková zjištění žalované.

14. Soud nesouhlasí se žalobcem ve zlehčování úvah žalované o existenci vážného nebezpečí útěku žalobce, kterou měla žalovaná dle jeho soudu opřít pouze o skutečnost, že se již jednou pokusil přicestovat do Německa za svou rodinou, že nerespektuje povinnosti vyplývající z podané žádosti a že uplatnění mírnějších donucovacích opatření nebylo dostatečné. Žalovaná naprosto správně poukázala na zjevnou nedůvěryhodnost žalobce jakožto osoby naprosto nerespektující právní předpisy členských států Evropské unie, což se projevilo vědomým nelegálním vstupem na území Evropské unie, úmyslným nelegálním překračováním státních hranic za pomoci převaděčů a žalobcovou urputnou snahou o přesun do Německa za jeho rodinou, které zahrnovalo i naprosto vědomé cestování na základě padělaného dokladu totožnosti, za což byl na území České republiky dokonce pravomocně odsouzen. I úvahu žalované o tom, že žalobci bylo již na území Řecké republiky umožněno se dobrovolně dostavit do přijímacího střediska a setrvat v něm do vyřízení jeho žádosti o azyl, soud hodnotí jako zcela logickou. Soud zdůrazňuje, že úmyslem žalobce zjevně není a nebylo setrvat na území České republiky, natožpak se vrátit zpět do Afghánistánu, neboť jednoznačně a opakovaně deklaroval záměr cestovat do Německa za svou rodinou. Za situace, kdy žalobce vědomě vstoupil do schengenského prostoru za pomocí převaděčů s úmyslem, aby se vyhnul hraniční kontrole, a bez platného cestovního dokladu a víza, přičemž se tu takto nelegálně chtěl zdržovat delší dobu (chce žít v Německu), tedy jeho zjevným úmyslem bylo nepozorovaně proklouznout do Evropy, vnímá soud žalobce jako osobu, u níž rozhodně nelze spoléhat na to, že dodrží podmínky zvláštních opatření za účelem vycestování. Tato nedůvěra je naprosto logickým důsledkem dosavadního jednání žalobce. Závěr žalované, že v případě žalobce existuje vážné nebezpečí jeho útěku, soud shledal zcela oprávněným, řádně vyargumentovaným a soud tento závěr plně sdílí. Žalovaná tak plně v souladu se zákonem shledala, že podmínky pro prodloužení doby zajištění žalobce byly naplněny.
15. Námitky žalobce týkající se situace žadatelů v Řecké republice soud považuje za bezpředmětné, neboť k prodloužení doby zajištění žalobce žalovaná přistoupila z důvodu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

reálnosti jeho předání do Spolkové republiky Německo. Nemá tedy dojít k jeho předání a převzetí do Řecké republiky.

16. Lze tedy shrnout, že žalovaná oprávněně vyhodnotila předání žalobce do Spolkové republiky Německo jako potenciálně možné a zcela správně usoudila, že není namístě ukládat jakákoli mírnější opatření. Žalovaná tak plně v souladu se zákonem shledala, že podmínky pro zajištění žalobce byly naplněny.
17. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné (tudíž přezkoumatelné) i zákonné. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
18. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 10. října 2019

Mgr. Ladislav Vaško v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)